Cu Shirley Temple Black despre sport

„UN SPECTACOL EXTRAORDINAR, DAR, ÎN FOND, UN MARE FACTOR EDUCATIV"

Pentru iubitorii sportului românesc

SHIRLEY TEMPLE BLACK

văzută de
Neagu RĂDULESCU

...Da, astfel consider eu sportul —ne-a spus Shirley Temple Black, *cea care a fost, acum vreo patru decenii, „copilul minune" al cinematografiei mondiale, azi activistă social-culturală a ORGANIZAȚIEI NAȚIUNILOR UNITE.*

Orice dispută este o întrecere care angajează orgoliul participanților — din arenă, de pe pistă, din ring, din piscină, ca și al celor din tribune. Iar aceștia din urmă sînt cei mai năbădăioși, în orice limbă și-ar încuraja partenerii sau l-ar ocări pe arbitru. O dispută, firește, dar în același timp și un spectacol, însă în fond o lecție, o mare lecție, în care înveți să lupți, să primești eșecul sau să te bucuri de victorie.

— Dumneavoastră ați făcut sport?

— De ce vorbiți la trecut? Continui aceleași exerciții pe care le-am practicat în anii mei de studii. Joc tenis și golf, pescuiesc în lacuri de munte, ca și în ape curgătoare, și dansez. Și să știți că eu consider că dintre toate aceste sporturi, dansul este, din punct de vedere fiziologic, un mare aliat al siluetei feminine...

...Sau dumneavoastră v-ați fi așteptat să vă spun că îndrăgesc boxul și că mă bucur de reintrarea lui Cassius Clay pentru a-l provoca la un meci de 15 reprize a cîte 3 minute? V-am dezamăgit? Vedeți, majoritatea oamenilor, în Europa, ca și în America, socot că sportul e o bravură, apanajul strict al celor tari și curajoși. Eu, dimpotrivă, susțin că e numai o morală, — o morală ce înlesnește un spectacol extraordinar, care, în fond, e un mare factor educativ.

În întrecerile sportive se vorbește despre adversari — A și B sau echipa albă contra celei negre. Totuși, deși adversari, sportivii sînt înfrățiți de aceleași nobile idealuri, de năzuințe comune.

— Vorbeați despre sportul-spectacol...

— Da, un mare spectacol, dar nu pentru că opune resursele adversarilor sub privirile celor din tribune, ae pe marginea pistelor și a cîmpului de desfășurare a disputelor, ci pentru că, în general, nu se știe niciodată de partea cui poate fi victoria finală și pentru că surprizele inechitabile și de multe ori ilogice își fac și ele locul în acel joc capricios pe care-l promovează neprevăzutul și hazardul și care în sport, mai mult decît în viața de toate zilele, operează fără cruțare.

— Cunoașteți sportul românesc?

— Am reținut performanța excepțională a tenismenilor români, în ediția trecută a „Cupei Davis", clasați în finala competiției, în care au suportat cu eleganță și robustețe tehnică handicapul terenului, după cum cunosc participările României la Jocurile Olimpice, unde țara dumneavoastră și-a înscris numele și prin adjudecarea unor titluri care-i consacră nivelul ridicat și chiar hegemonia în unele probe.

De ce aș intra oare în detalii, cînd România se bucură de un prestigiu internațional care o situează acolo unde au purtat-o propriile strădanii încununate cu succese și recunoașteri mondiale?

— Așadar, sînteți pentru sport!

— Desigur, dar nu atrasă de sportul-spectacol, ci convinsă de rolul educativ al sportului, menit să contribuie și el la împlinirea unui nobil deziderat al civilizației contemporane: făurirea unui om mai bun, mai drept, adept al țelurilor supreme ale omenirii, omul dăruit păcii și bunei înțelegeri între oamenii de pretutindeni — a încheiat, cu surîsul care amintea pe zglobia și inocenta actriță de film care a ținut afișul ecranului mondial vreme de un deceniu, consacrată atunci drept „copilul minune", azi doamna Shirley Temple Black, *activistă social-culturală a O.N.U.*

V. FIROIU

Sport și teatru

„Revista la volan" — pe scena Sălii Palatului

Doi fecunzi revuiști, colaboratorul rubricii noastre de fotbal **George Mihalache** și actorul **Ciupi Rădulescu**, apreciat și pentru condeiul său umoristic, au găsit din nou o sursă de inspirație, într-un domeniu care părea mai puțin ispititor pentru realizarea unui spectacol teatral, acela al **sportului**. Și iată-i, de data aceasta, cutreierînd străzile și șoselele și surprinzînd o serie de aspecte hazlii din activitatea **automobilistică**, devenită, în ultimul timp, și la noi, o adevărată pasiune pentru tineri și virstnici.

Subiect nou, neexploatat, pentru autorii de reviste, automobilismul a oferit un material suculent, pe care **„Revista la volan"** l-a difuzat sub forma scheciurilor și a cupletelor, a momentelor satirice, în ritmul caracteristic revistei, în ambianța ei muzicală, de vestimentație elegantă și fantezie coregrafică. Spectatorii se amuză din plin la scheciul „pe profil" **O mică neînțelegere,** la cupletul muzical **Autostopul,** interpretat cu vervă de Lucia Păruș și Paula Sorescu, la „suferințele" Dorinei Drăghici, în postură de nevastă neglijată de soțul ei în favoarea... mașinii, la **Povestea mașinuței** spusă cu aplomb de Ciupi Rădulescu. Interpreți și cîntăreți cunoscuți, ca Margareta Pîslaru, Dan Spătaru, Nicolae Nițescu, Lucky Marinescu, Ion Ulmeanu, I. Duțu, M. Marinescu, Rodica Paliu, George Bănică, Milly Paul, I. Hidișan și dirijorul Valentiu Grigorescu își aduc aportul la realizarea acestui divertisment cu porți larg deschise la public, în primul rînd prin actualitatea lui.

— B —

ANIVERSAREA CELOR MAI PUTERNICI

Se vor împlini zilele acestea patru decenii de cînd, la Oradea, un grup de entuziaști au constituit Federația română de lupte și haltere. La 25 aprilie 1931, noul organism sportiv a obținut personalitate juridică și, în același an, s-a afiliat la **„Amateur Wrestling Federation"** din Londra și la **„Federation Internationale Halterophile"** din Paris. Drumul spre afirmare părea deschis; dar el începuse încă cu mult în urmă.

Strămoșii daci erau renumiți în luptele corp la corp, iar forța lor fi impusese în toate arenele lumii antice. De-a lungul secolelor, tradiția fusese păstrată și vechile cronici stau în acest sens mărturie. Pe bună dreptate, bardul de la Mircești, Vasile Alecsandri, afirma că **„la românii de astăzi lupta trupească a rămas din vechime un obicei care domnește pretutindeni, la munți și la cîmpie, și biruitorul este încununat de stimă și respect, precum odinioară la Roma gladiatorii cei mai vestiți".**

„URSUL SECOLULUI AL XIX-LEA!"

În ultimii ani ai veacului trecut, producea senzație la Paris celebrul George San Marino, **„cel mai viguros om din lume (...), vedeta Circului Molier, clubul persoanelor din înalta societate pariziană".** Cîți dintre cei care îl aplaudau victoriile asupra celor **„mai desăvîrșiți atleți ai timpului: Felix Bernard, Doublier, Paul Pons etc"** știau că sub pseudonimul **„de luptă"** se... ascundea ploieșteanul Gheorghe Sandu Marin, unchiul președintelui de mai tîrziu al Federației române de box, profesorul universitar Constantin Stoicescu?...

George San Marino **„ridica un bou de la pămînt, prindea în brațe un om azvîrlit de o mașină în formă de tun și, rupea prin contracțiunea bicepșilor un lanțișor de fier".** În arena circului **„se juca cu greutățile de 100 kg (cîntărite de spectatori)"** și atîrnat de un trapez cu genunchii ridica de la pămînt opt poneI!

CAMPION „PER ACLAMATIONEM"!

Unul dintre învinșii lui George San Marino, francezul Doublier, a oferit publicului bucureștean primele gale spectaculoase de lupte greco-romane, începînd din anul 1892, cînd marea atracție a Circului Sidoli o constituia apariția luptătorului **„cu mască"**, anunțat ca reprezentant al **„înaltei societăți".** Dar... moda a luat curînd sfîrșit, gusturile publicului devenind din ce în ce mai pretențioase.

O dată cu noul secol, suita de **gale organizate** în arenele circurilor a luat titulatura de **„campionate".** Primul **„campionat al României"** s-a disputat în 1904, victoria revenind polonezului Zbisko Cziganiewicz. În anul următor, Zbisko și-a pus titlul în joc în fața unei alte celebrități a timpului, balticul Lurich. **„Spectacolul a fost demn de ovațiile cu care publicul a urmărit și încoronat această întîlnire.**

40 DE ANI DE LA ÎNFIINȚAREA FEDERAȚIEI ROMÂNE DE LUPTE ȘI HALTERE

Forța și temeritatea (lui Zbisko, n.n.) **în luptă cu școala trucurilor și cu agilitatea** (lui Lurich, n.n.). **Acestea din urmă îzbindind, Georg Lurich a fost consacrat per aclamationem campion al României!"**

LUPTA DREAPTĂ ROMÂNEASCĂ...

Cu ocazia expoziției din 1906, scriitorul Alexandru Davila organizează la Arenele Romane cele mai mari gale de lupte din Bucureștiul de altă dată. Desfășurarea întrecerilor preluase ceva din spectaculozitatea luptelor antice. Învingătorii erau purtați **în bigă,** după decernarea coroanelor de laur!...

De un deosebit succes s-au bucurat întrecerile de **„luptă dreaptă românească, de trîntă adică",** desfășurate după un regulament la alcătuirea căruia au contribuit Gh. Moceanu, N. Velescu, H. Cazes etc. Învins era declarat **„cel care cădea pe spate"** Dacă după un sfert de oră nici unul dintre luptători nu era trîntit, juriul autoriza lupta cu piedică, pînă la căderea unuia dintre adversari. **Primul „învingător a șase lupte consecutive în șase zile diferite",** a fost prof. Preoțescu, care în lupta decisivă l-a învins **„în 2 minute pe Dumitrescu".**

GREUTĂȚILE... HALTERELOR!

Mai puțin spectaculos, sportul halterelor s-a dezvoltat într-un ritm mai lent, rezumîndu-se uneori numai la „atletica grea", practicată în arena circurilor. Și totuși, performerii n-au lipsit, dar nimeni nu le-a notat rezultatele. Rareori ele sînt consemnate de publicațiile epocii, așa cum sînt cele ale fraților Temelie, Mitică Dona, Corneliu Mateescu și alții.

În 1920, **„Viața sportivă"** reamintea că **„binecunoscutul sportsmen Mihail Savu** ridicase pe vremuri **110 kg"** și se întreba: **„Recordul României care o fi? Sau nu s-a gîndit nimeni la așa ceva?".**

Lui Mihail Savu avea să-i revină cinstea de a fi ales cel dintîi președinte al primelor foruri de specialitate: Comisiunea centrală de greutăți și haltere și Comisiunea centrală de lupte, ambele înființate la 21 iunie 1921. Dar, cu toate străduințele sale, halterele se dezvoltau greu. Încercînd să organizeze primele campionate naționale doi ani mai tîrziu (între 21 și 23 mai 1923), Comisiunea centrală de specialitate era obligată să anunțe că acestea **„se vor ține numai dacă pînă atunci se va putea găsi materialul necesar".** Și nu s-a găsit...

AVATARURILE LUI MAMUTH PEHLIVAN ȘI PETRICĂ SONDA

Puțini dintre luptătorii profesioniști dintre cele două războaie mondiale s-au bucurat de gloria lui Mamuth Pehlivan, **„Neînvinsul",** și Petrică Sonda. În 1925, cei doi întreprind un lung turneu, luptînd pe arenele circurilor din Geneva, Madrid, Lisabona, Londra, Paris, Anvers și Constantinopol. **„Fiecare din cei doi faimoși luptători, fala României, au avut de susținut mai mult de 40 de lupte, dintre care Mamuth nu a pierdut nici una",** deși a înfruntat celebrități ale timpului, în frunte cu Zbisko, Constant le Marin și alții. La Lisabona, unul dintre manageri i-a propus lui Mamuth să se lase învins de un adversar. Cum Mamuth nu se prea... descurca în portugheză, convins că managerul îi dă sfaturi cum să lupte, s-a mulțumit să dea din cap afirmativ, stringîndu-i chiar mîna înainte de a intra în arenă. În timpul luptei, însă, managerul a început să-i facă semne mai... clare și, înțelegînd abia atunci ce i se propunea, Mamuth și-a ridicat furios în aer adversarul și l-a culcat „frumos" pe covor. Apoi, în timp ce publicul îi aplauda, Mamuth s-a întors spre manager, întrebîndu-l candid: **„Mulțumit, ha?".**

Nu știm ce i-a răspuns managerul lui Mamuth, dar Petrică Sonda era să o pățească la Constantinopol după ce învinsese pe campionul Turciei, Abdulah. Ciția susținători ai acestuia l-au urmărit cu intenții clare de a-l pune... tuș, obligîndu-l să se „refugieze într-o barcă ce staționa pe mare în apropierea circului, îmbrăcat numai în costumul de luptă".

. . . . . .

Au trecut, așadar, patru decenii de la înființarea Federației române de lupte și haltere și aproape un secol de la apariția primilor luptători și halterofili români. Astăzi, cele două sporturi cunosc o largă dezvoltare, încununată de o serie de frumoase performanțe internaționale, obținute (ce-i drept) mai ales la lupte. Aplaudîndu-le, ne zboară gîndurile și la vrednicii înaintași ai performerilor de astăzi.

Dorin ȘTEFLEA

MEMORII EXCEPȚIONALE

Lumea recordurilor

A uita — spun psihologii — este o lege a memoriei. Dar aceasta nu înseamnă că uitucii au cea mai... bună memorie.

Fără o educată memorie auditivă sau vizuală, nu poți reuși astăzi în nici o profesiune. Sînt chiar profesiuni și activități — profesorat, dirijorat, contabilitate, șah — în care cei lipsiți de memorie nu pot nicicum străluci în ele. Pînă cînd creierele electronice și mașinile de calcul vor gîndi pentru noi, mai trebuie să învățăm însă tabla înmulțirii și calculul integral.

Înainte de a discuta despre sportivi și memoria lor specifică, se cuvine să spunem ceva și despre celelalte memorii, adeseori excepționale. Cum să numim, altfel, memoria lui Mozart, care dădea la 6 ani concerte cu improvizații sau cînta fără să vadă măcar clapele clavecinului, mascate de o ușoară catifea? Iar despre George Enescu al nostru se spunea că dacă într-o zi s-ar distruge printr-o întîmplare toate lucrările lui Bach, singurul capabil să le reconstituie ar fi fost George Enescu.

Avem memorii muzicale excepționale, de pildă Mili Balakirev, căruia negăsindu-i-se la Praga, în seara spectacolului, partitura lui „Ruslan și Ludmila" de Glinka, a dirijat-o fără greșeală și fără ea. Arturo Toscanini a devenit celebru peste noapte, cînd într-un turneu în America de Sud, îmbolnăvindu-se dirijorul, s-a oferit calm, el, instrumentist în vîrstă de 19 ani, să dirijeze Aida și încă fără partitură.

Să nu-i uităm nici pe poligloți, aceste ființe cu o voință și o memorie neobișnuită, capabile să învețe multe din limbile pămîntului. Noroc că pe glob se vorbesc aproximativ 3000 de limbi și deci este imposibil să le înveți pe toate. Și totuși, danezul Cristian Rask, la începutul sec. 18, a fost capabil să învețe 230 de limbi, ceea ce ni se pare aproape de necrezut.

Performanța s-a repetat, mai modest, cu Gaspar Mezzofonti (1771—1848) — 114 limbi și 72 dialecte —, iar în timpurile noastre cu un poliglot francez, cunoscător a 64 de limbi.

Dintre români, vă sînt desigur cunoscuți istoricii Dimitrie Cantemir și Nicolae Iorga, dar nici ei cu mai mult de treisprezece limbi.

Dar să trecem și la lumea sportivilor.

Fără memorie, un bun slalomist, chiar foarte tehnic, greu s-ar putea descurca între cele peste 130 de porți ale celor două manșe, așezate nu fără cheie sau șicane.

Închipuiți-vă un gimnast sau un patinator artistic fără memorie! În aceste discipline în care fiecare gest și fiecare zecime de secundă sînt hotărîtoare, sportivii trebuie să-și facă cu tenacitate educația acestei calități psihice, atît de puțin cultivată în antrenamente.

În R.F.G., jucătorii de fotbal din echipele divizionare au fost puși să joace șah. De ce? Fiindcă s-a dovedit că acest lucru, aparent fără importanță, are o deosebită valoare în educarea gîndirii, memoriei și imaginației.

În sport, dovedesc calități de memorie, uneori „prestigioase", însiși ziariștii statisticieni și reporterii radio sau de televiziune, căci nu poți trîi după tine la microfon nenumărate fișe și masive note de bloc-notes. Trebuie să dovedească o bună memorie îndeosebi comentatorii de atletism și înot, sporturi în care recordurile mondiale, europene, și românești cuprind sute de nume, date și cifre.

Dar, cu adevărat, memoria sportivă o concurează pe cea electronică în șah. Performanța partidelor oarbe ale campionului mondial Alexandr Alehin — doctor în drept la Sorbona, cunoscător a 6 limbi moderne — pare într-adevăr de domeniul fantasticului: 32 de partide, dintre care 19 cîștigate, 9 remize și 4 pierdute (Chicago 1932). Recordul acesta, aparent incredibil, a fost totuși întrecut. Koltanovski, a jucat la Antverpen 34 de partide (+24 = 10), Najdorf — 45 (la Sao Paulo), pentru ca în 1960 maestrul maghiar Janos Flesch să susțină 52 de jocuri, cu rezultatul de +31=18—3.

Dar ce nu este fantastic în această uzină cu miliarde de celule, care este creierul omenesc? Cel mai fantastic lucru pînă la urmă sînt însă tot memoriile excepționale. Ale muzicienilor, matematicienilor, poligloților și sportivilor. Quod erat demonstrandum!

Virgil LUDU

Vizitînd expoziția de ceramică a artistului Costel Badea, deschisă la galeriile Apollo, fotoreporterul nostru Dragoș Neagu *a fost plăcut surprins întîlnind aici pe fostul fotbalist al clubului Rapid* Ion Ionescu *și pe jucătoarea internațională de tenis de masă* Carmen Crișan. *Iată-i surprinși în fața lucrării „Zbor"*

„EL MUNDIAL '70" LA CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR BRAȘOVENI

În seara zilei de 25 noiembrie, la Casa de cultură a studenților din Brașov, va avea loc un simpozion cu tema „El Mundial '70". Vor lua cuvîntul: crainicul sportiv *Cristian Țopescu* și fotbaliștii brașoveni *Adamache, Ivăncescu* și *Pescaru* — prezenți la desfășurarea marelui eveniment fotbalistic — care vor depăna amintiri din Mexic, ilustrația fiind făcută de prof. Virgil Ludu.

Interesanta seară fotbalistică mexicană se va încheia cu proiectarea de filme pe teme sportive.

C. GRUIA, coresp. principal

RADIO-REPORTERUL: Dragi ascultători, meciul devine tot mai palpitant!

Desen de M. OPRIȚIU

CE ȘTIM DESPRE GO?

Interviu cu ing. IOSIF PILZ, președintele secției de GO a asociației sportive „Solventul" Timișoara

Un afiș anunța organizarea de către redacția ziarului timișorean „Neue Banater Zeitung" a unei demonstrații de GO. Din curiozitate, la ora fixată, m-am dus la clubul ziariștilor, unde avea loc demonstrația. Spre marea mea surprindere, sala clubului s-a dovedit prea mică pentru cei veniți să urmărească demonstrația — la cele 3 mese — oferită de membrii secției de GO a asociației sportive „Solventul".

După 3 ore de întreceri, „sufletistul" demonstrației, ing. I. Pilz, ne-a răspuns la cîteva întrebări în legătură cu acest joc vechi ca tradiție, dar nou ca propagare în țara noastră.

— De cînd practicați GO?

— În anul 1950, am găsit la anticariat o carte despre GO. Am citit-o, am început să învăț. Ulterior, am aflat că un alt coleg, ing. Walter Schmidt de la filiala din Timișoara a Academiei, a învățat și el. De atunci, am început să jucăm împreună.

— Ce v-a determinat să jucați GO?

— Imboldul unui comentator de la expoziția mondială de jocuri, care a făcut următoarea declarație: *„dacă șahul se numește regele jocurilor, go-ul, necondiționat, trebuie numit împăratul lor".*

Acest joc se dispută pe o tablă cu 19x19 linii perpendiculare, pe ale căror puncte de intersecție cei doi adversari așează alternativ jetoane albe și negre. Scopul urmărit constă în formarea de lanțuri care să înconjoare o arie cît mai mare. Raportul suprafețelor astfel delimitate reprezintă scorul.

La Timișoara există două secții de GO, cea de la A.S. „Solventul" și cea de la Casa Universitară, condusă de dr. ing. Walter Schmidt.

— Pe plan internațional, la ce concursuri ați participat?

— Prima noastră participare a fost în anul 1965, la „Dragonul de aur" de la Ljubljana. În anii 1966—1969, am participat la alte întîlniri de la Brno, Budapesta, Zagreb, Ljubljana, München, Frankfurt, Viena.

Și cîteva performanțe: dr. ing. Walter Schmidt a fost confirmat ca maestru de gradul I (SHO—DAN), iar eu am obținut gradul SHI—CHIKYU. În ianuarie 1970, am dobîndit locul II la Festivalul internațional de la Viena.

P. ARCAN

RĂSPUNDE Ion Fostaș

I. GHINESCU, COMUNA BOTENI. M-ați... obligat să vă rezerv un spațiu mai mare, săptămîna aceasta, pentru catrene. Să începem cu cel care vizează meciul Universitatea Cluj — F.C. Argeș, sau mai bine zis pe conducătorul lui, C. Dinulescu:

Zbîrlit Ariciu — biet pindar
La gloria lui Niculescu —
Nu tremura de adversar,
Cît tremura de... Dinulescu!

În continuare, reflecțiile dv. pe marginea concursului de jonglerie cu mingea, dotat cu „Cupa Sportul" și cîștigat de Decebal Cîmpeanu (Steagul roșu), cu 14 313 lovituri!

Pe Cîmpeanu, într-o clipă,
L-aș propune în echipă,
Chiar și c-o recomandare:
„Bun pentru... temporizare!"

Am reținut și P.S.-ul:

De ai mulți ca el în joc,
Nu mai pierzi mingea de loc!

DUMITRU CIUPARIU, BUCUREȘTI. Aveți colecția ziarului nostru, din 1957, și o țineți la dispoziția amatorilor. Ne-am grăbit, după cum vedeți, să le aducem acest lucru la cunoștință, comunicîndu-le și adresa dv.: strada Ghiocei nr. 9, sectorul 2, Oficiul poștal 9.

OPREA TORRO, BRAȘOV. Bertini este cel care a înscris golul victoriei, în meciul România—Italia, disputat la București și cîștigat de oaspeți cu 1—0. N-am înțeles finalul scrisorii: *„Vă avertizez..."* De ce? Am comis vreun fault?

N. PÎRVULESCU, SIBIU. Am descoperit „N.B."-ul dv. la epigramele trimise:

„Dacă mi le-ați publica,
La „Sportul" m-aș
abona!"

★

Vreți răspunsul meu?
Ei bine,
Ne-am gîndit:
nu ne convine!

MIHAI DORU, RUȘEȚU. În legătură cu meciul de la Ploiești, dintre Petrolul și Dinamo, considerați că au fost expuse prea multe păreri. De aceea, ne trimiteți și dv. una! Din păcate, este cea mai puțin întemeiată. Dacă este discutabilă decizia pe care a luat-o arbitrul Zaharia Drăghici, eliminîndu-l de pe teren pe Constantinescu, ideea dv că aceeași sancțiune ar fi trebuit s-o ia și împotriva lui Dridea n-are nici cel mai mic suport regulamentar. Atacantul ploieștean a comis un fault de joc, pentru care a și fost imediat penalizat de arbitru. Deci, lui Constantinescu i se făcuse dreptate, iar regulamentul de joc nu prevede... suplimente de genul celor la care a recurs portarul dinamovist.

DUMITRU BOLOHAN, GURA HUMORULUI. Așadar, arbitrul clujean Tiberiu Gaboș a fluierat sfîrșitul partidei Minerul Gura Humorului—Minobrad Vatra Dornei în min. 86, după care, *„la intervenția publicului, a reluat jocul".* Este bine de știut. Altădată, publicul ar putea interveni pe lîngă arbitrul unui meci să-l oprească mai devreme!

ION ȘTEFĂNESCU, BUCUREȘTI. *„Ca orice bun român, iubesc din suflet echipa națională și una de club, nu spun care, fiindcă și așa am destule bătăi de cap cu ea, în ultimul timp."* Să știți că susținătorii celorlalte 15 echipe din divizia A zic la fel! Să vă răspund la întrebare:

pînă acum, în meciurile dintre primele echipe ale României și Ungariei n-am obținut nici o victorie. Avem un 1—0 asupra celei mai bune selecționate maghiare, dar ea a jucat atunci sub titulatura... Budapesta.

ALBU DUMITRU, BRAȘOV. Mircea Constantinescu, portarul echipei Dinamo București, este născut în comuna Cosmești (lîngă Galați) la 25 februarie 1945. Prima sa legitimare, în 1961, la Flamura roșie Tecuci. De aici, în 1963, a trecut la Politehnica Iași.

ilustrații: N. CLAUDIU